

je odporovatelnou, vyčkati způsobem v § 190 c. ř. s. naznačeným výsledek odpůrčích sporů co do zástavní pohledávky Josefa a Emilie S-ových.

Čís. 10109.

Pozemková reforma.

Veškerá agenda pozemnoreformní, i veškerá agenda Státního pozemkového úřadu, i agenda soudů a jiných úřadů, jest agendou zásadně veřejnoprávní. Státnímu pozemkovému úřadu přísluší v agendě té všechno šetření, jednání a rozhodování, pokud nebylo v jednotlivých případech výslovným předpisem zákona odkázáno výjimečně na řádné soudy nebo na jiný úřad.

Otázku, jak a kdy jest Státní pozemkový úřad povinen zaplatitiylvlastněnci jeho pohledávku na přejímací ceně zapsanou do náhradové knihy, jest řešiti pořadem správním. Lhostejno, že splácení pohledávky bylo upraveno dohodou (jež jest dohodou veřejnoprávní). Státní pozemkový úřad nerozhodoval tu jako správní úřad o věci soukromoprávní a nenastává po jeho rozhodnutí příslušnost řádných soudů podle § 105 ústavní listiny a zákona ze dne 15. října 1925, čís. 217 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 4. září 1930, R I 591/30.)

Majitel zabraného majetku uzavřel dne 15. února 1923 se Státním pozemkovým úřadem dohodu. Podle ní byla stanovena přejímací cena za dvůr Č. na 850.000 Kč. V odst. III. smlouvy bylo stanoveno, že přejímací cena bude rozvržena ve smyslu § 47 a násl. náhradového zákona soudem k rozvrhu příslušným a splatná v částce, ve které ji uzná soud k rozvrhu příslušný jako pohledávku majitele velkostatku proti Státnímu pozemkovému úřadu ve výši 500.000 Kč 21 dnů po právoplatnosti rozvrhového usnesení hotově. Pokud se zbytku týče, stanoveno bude zajištění v náhradové knize a splatné v dílčích částkách podle postupu přidělu a podle hotovostí za tyto přiděly v přejímací ceně od přidělců stržených. Státní pozemkový úřad se zavázal, že hraditi bude z přejímací ceny od 15. listopadu 1922 4% úroky pololetně pozadu. Podle obsahu dohody vyplaceno bylo majiteli zabraného majetku ve stanovené lhůtě 500.000 Kč, zbytek 350.000 Kč nebyl ani úplně ani z části vyplacen. Žalobou, o niž tu jde, domáhali se dědici po zatím zesnulém majiteli zabraného majetku na Státním pozemkovém úřadě zaplacení 350.000 Kč. Žalovaný namítl nepřípustnost pořadu práva, ježto dohoda o přejímací ceně jest veřejnoprávním smírem a právní poměry z veřejnoprávního smíru nenáleží na pořad práva soukromého. Dále, že podle § 47 náhradového zákona jen v nesporném řízení jest rozhodovati o přejímací ceně. Soud první stolice odmítl žalobu pro nepřípustnost pořadu práva a vyslovil zmatečnost předchozího řízení. Důvody: Soud nesdílí názor žalované strany, že dohoda byla smírem veřejnoprávním. Dohoda jest smlouvou soukromoprávní jako každá jiná smlou-

va, an náhradový zákon připouští, by se vlastník se Státním pozemkovým úřadem volně dohodl o ceně. V právu jest však námitka, že sporem o přejímací ceně nelze rozhodovati. Spisy tohoto soudu zjištěno: že konán byl 26. června 1923 za účastenství obou stran rok k rozvrhu přejímací ceny a že usnesením ze dne 29. června 1923 přejímací cena 850.000 Kč byla přikázána majiteli zabraného majetku. Tím bylo v předeepsaném nesporném řízení (§ 47 náhr. zákona čís. 329/1920) o přejímací ceně rozhodnuto a brání předpis § 18 nesp. říz. tomu, by se sporem znova o tom rozhodovalo. Bylo věci žalující strany, by rozvrhové usnesení jako exekuční titul bylo náležitě upraveno, třeba pořadem stolic. Kdyby pak vykonatelnost nároku rozvrhovým usnesením založeného byla závislou na okolnosti, že přidělci ceny již zaplatili, tu podle § 7 ex. ř. okolnost ta by musela předloženou veřejnou listinou třebas rozsudkem určovacím býti exekučnímu soudu prokázána. **R e k u r s n í s o u d** zamítl námitku nepřípustnosti pořadu práva a uložil soudu první stolice, by o žalobě ve věci samé jednal a rozhodl. **D ů v o d y :** Přejímací cena za zabraný statek má se podle § 47 náhr. zák. rozvrhnouti v řízení nesporném podle zásad exekučního řádu. To se v souzeném případě stalo a celá přejímací cena 850.000 Kč byla přikázána vlastníku statku. Úkolem rozvrhu jest zjistiti, kolik z přejímací ceny i s úrokem tomu kterému oprávněnému připadne. V rozvrhu však se nestanoví, kdy se má přikázaný peníz zaplatiti. Usnesení o něm není exekučním titulem, poněvadž náhradový zákon tak nestanoví, naopak z ustanovení §§ 59 a 61 téhož zákona plyne, že se Státnímu pozemkovému úřadu ponechává na vůli, zda přejímací cena má býti zaplacená hotově, či zapsána do náhradové knihy podle předpisů tohoto zákona. Ježto se však tvrdí, že se o zaplacení přejímací ceny stala mezi Státním pozemkovým úřadem a vlastníkem zvláštní dohoda a tuto dohodu jest považovati za soukromoprávní smlouvu, nelze seznati, proč by měl býti pořad práva vyloučen.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y :

Jak bezesporo, sjednána byla podle § 44 náhr. zákona dne 15. února 1923 mezi vlastníkem velkostatku a Státním pozemkovým úřadem dohoda o ceně převzaté zabrané půdy v ten rozum, že se cena stanoví na 850.000 Kč, jež rozvrženy budou podle § 47 náhr. zákona, a pokud připadnou vlastníku, bude mu vyplaceno hotově 500.000 Kč do 21 dnů po právomoci rozvrhu, zbytek pak bude zajištěn v náhradové knize a bude splatným v dílčích částkách podle postupu přidělu a podle hotovostí za přiděly od přidělců stržených. Jak dále bezesporo, připadla celá přejímací cena 850.000 Kč v rozvrhu vlastníku a byla částka 500.000 Kč vyplacena a částka 350.000 Kč zapsána do náhradové knihy. Žalobci tvrdí, že Státní pozemkový úřad stržil již od přidělců kupní cenu, odpírá však placení 350.000 Kč, protože prý povolil přidělcům úvěry úhrnem 370.000 Kč a není prý tedy přidělová cena zaplacená, dokud nejsou

splaceny tyto úvěry, i navrhuji žalobci odsouzení žalovaného státu k zaplacení 350.000 Kč s úroky. Žalovaný stát doznává, že Státní pozemkový úřad zamítl žádost žalobců o vyplacení této náhradové pohledávky z důvodu žalobci uvedeného. Nižší stolice jsou míněny, že jde o soukromoprávní věc, ježto prý dohoda, z níž poměr vzešel, byla smlouvou soukromoprávní, avšak první stolice má za to, že tuto soukromoprávní věc nelze řešit sporem, nýbrž že o ní mělo býti rozhodnuto v rozvrhovém řízení, což druhá stolice právem prohlásila za názor mylný, ježto rozvrhové usnesení není exekučním titulem, neukládá placení, a proto nařídila, by první soud ve věci samé jednal a rozhodl. Leč v tom nemá pravdu, neboť jde o věc veřejnoprávní, jež na pořad práva vůbec nepatří. Jde o věc vyplývající z pozemnoreformního zákonodárství: o splacení přejímací ceny za převzatý zabraný majetek. Nevhodný výraz »zábor« neznamena než obstavku k zajištění budoucího případného vyvlastnění a následující na to převzetí zabraného majetku jest vyvlastněním, jak již v rozh. čís. 6976 sb. n. s. podrobně provedeno. Než nejde jen o zábor a o vyvlastnění, nýbrž i o příděl, jenž právě jest účelem vyvlastnění (§ 5 zák. záb. a zákon příd.), a tím jest řečeno vše; neboť vyvlastnění, odnětí vlastnictví z důvodu veřejného blaha (§ 365 obč. zák., § 109 úst. list.) jest věcí veřejnoprávní, ale, poněvadž toto veřejné blaho jest právě účelem vyvlastnění, jímž jest tu příděl, děje se i příděl z důvodu veřejného blaha a jest proto i příděl věcí veřejnoprávní, jakž podrobně doličeno v rozhodnutí čís. 7862 sb. n. s. Jde tedy v pozemkové reformě o dvojí poměr Státního pozemkového úřadu, jednak k majiteli zabrané půdy, před převzetím i po převzetí, tedy i jako k vyvlastnění, o kterýž poměr tu půjde, jednak k přídělci jak před přídělem, tedy i jako k uchazečům, i po přídělu, a ten i onen poměr jest po celý čas svého trvání veřejnoprávní, takže veškerá agenda pozemnoreformní, veškerá agenda Státního pozemkového úřadu, i agenda soudů a jiných úřadů, pokud k jejímu provádění jsou povolány, jest agendou zásadně veřejnoprávní:*) jestli pozemková reforma reformou sociální, v níž jde o provedení spravedlivější distribuce pozemkového kapitálu a tím i pozemkové renty, než jak se od časů feudálního zřízení, zůstavena jsouc samočinnému vývoji, utvářela. Jakožto veřejnoprávní agenda jest agenda pozemnoreformní agendou správní, k jejímuž obstarávání, to jest, jak § 1 zák. záb. výslovně praví, § 15 téhož zákona opakuje a § 7 zák. o poz. úř. rozvádí, k provedení pozemkové reformy zřízen byl zvláštní správní úřad, nazvaný právě Státním pozemkovým úřadem, jemuž přísluší v agendě té všechno šetření, jednání a rozhodování, pokud nebylo v jednotlivých případech výslovným předpisem zákona odkázáno výjimečně

*) Aby se předešlo nedorozumění: žádné pravidlo nebývá bez výjimky. § 24 příd. zák. dovoluje Státnímu pozemkovému úřadu vyměnit (a zajistě i odkoupiti) nezabranou půdu od jejího majitele za půdu zabranou; tato směnná (kupní) smlouva jest ovšem smlouva soukromoprávní a poměr z ní poměrem soukromoprávním, takže by se strany musily z něho žalovati vzájemně před soudem, ale jinak jest i tento úkon Státního pozemkového úřadu, poněvadž slouží k provádění pozemkové reformy, aktem veřejnoprávním.

na řádné soudy nebo na jiný úřad, o čemž podrobněji v rozhodnutí čís. 7862 sb. n. s. K otázce, zda a kde bylo řešení otázky, o níž tu podle vyličeného stavu věci jde, jak a kdy jest Státní pozemkový úřad povinen zaplatiti vyvlastněnci jeho pohledávku na přejímací ceně zapsanou do náhradové knihy, odkázáno na řádné soudy, jest odvětiti, že nebylo na ně odkázáno nikde, z čehož plyne, že otázka musí řešena býti pořadem správním, že ji řeší správní úřad, jenž k provádění pozemkové reformy v celém oboru pozemnoreformního zákonodárství jest povolán, Státní pozemkový úřad. Neboť k pozemnoreformnímu zákonodárství patří všechny zákony, jež byly vydány k provedení pozemkové reformy zahájené záborovým zákonem (§ 7 zák. o poz. úř.), se všemi vládními nařízeními k provedení těchto zákonů vydanými, tedy zvláště také i zákonodárství úvěrové, a to jak v poměru vyvlastněnce k Státnímu pozemkovému úřadu, tak v poměru Státního pozemkového úřadu k přidělci, zejména tedy v onom poměru příslušné předpisy náhradového zákona (§§ 59—70) a v tomto předpisy zákona úvěrového. K tomu jest doložiti, že sice §§ 59—70 náhr. zák. upravují i úvěrový poměr Státního pozemkového úřadu k bývalým knihovním věřitelům a oprávněncům, jichž pohledávky nebyly v rozvrhu přikázány k hotovému zaplacení, nýbrž k převzetí a zapsány do náhradové knihy, a že ovšem i to, třebaže šlo původně, až do rozvrhu, o pohledávku a o dluh soukromý, jest nyní, od přikázání k převzetí (§ 60 náhr. zák.) rovněž poměrem veřejnoprávním podléhajícím zákonně upravené disposici Státního pozemkového úřadu, pokud se týče náhradové banky jako jeho orgánu (§ 69 náhr. zák., § 17 vl. nař. čís. 366/22 o náhradových bankách), o který ovšem tu nejde. Poněvadž v projednávaném případě jde o věc úvěrového poměru vyvlastněnce k Státnímu pozemkovému úřadu, která nebyla odkázána ani v předpisech, o ní jednajících (§§ 59—70 náhr. zák. a ve vl. nař. ze dne 7. prosince 1922, čís. 360 sb. z. a n. o náhradových knihách a bankách), ani kde jinde na soud neb na jiný úřad, jest povolán rozhodovati o ní Státní pozemkový úřad (§ 7 zák. o poz. úř.) a stížnost do jeho rozhodnutí náleží před nejvyšší správní soud. Tím jest otázka vyřízena a jen k vůli lepšímu znázornění budiž se dotknuto těchto jednotlivostí. Dohoda podle § 44 náhr. zák. o přejímací ceně není, jak nižší stolice mylně míní, smlouvou soukromoprávní, nýbrž, zrovna tak jako dohoda o převzetí podle § 26 náhr. zák., smlouvou veřejnoprávní, protože jest sjednána ve věci veřejnoprávní a o ní, nahrazuje tedy rozhodnutí správního úřadu, Státního pozemkového úřadu, které by tento úřad jinak ve věci musil vynést. Avšak nejde tu vůbec o dohodu podle § 44 náhr. zák., neboť tato dohoda se týkala a mohla se týkati, jak předpis ten výslovně zdůrazňuje, jen a jen materie §§ 41—43 náhr. zák., t. j. předmětů a výše náhrady, kdežto zde jde o něco zcela jiného, totiž o způsob a o dobu splacení náhrady, což §§ 41—44 náhr. zák. umístěné v části III. b) pod nadpisem »Náhrada za převzatý majetek«, kterýž nadpis podle obsahu této části správně měl zníti »Jak se vyměňuje náhrada«, vůbec neupravují, nýbrž upravují to teprv §§ 59—71 umístěné v části IV. pod nadpisem »Jak se platí náhrada«. Nejde-li o dohodu podle § 44 náhr. zák.,

ano nejde o vyměření přejímací ceny (náhrady), nezáleží vůbec na právní povaze dohody (zda jest to smlouva veřejnoprávní či soukromoprávní) a zbytečně strany a nižší stolice otázku tu rozvíjely, neboť, ať byla přejímací cena vyměřena rozhodnutím Státního pozemkového úřadu nebo dohodou stran, vždy musí býti rozvržena soudem (§ 47 náhr. zák.), načež její zbytek po úhradě nároků třetích osob (věřitelů bývalého vlastníka), hyperocha, jest podle § 59 pohledávkou bývalého vlastníka za státem, a jde nyní o splacení této pohledávky, ale tu jest to v tomto období věci, po rozvrhu, docela stejné a proto nerozhodné, zda cena přejímací, o jejíž hyperochu jde (ano není nároků třetích osob, činí celá přejímací cena hyperochu, jak tomu jest zde), byla vyměřena rozhodnutím Státního pozemkového úřadu či dohodou stran, neboť, ano jde již jen o pohledávku a její výše jest rozvrhem určena, jest otázkou již jen způsob a čas jejího splacení a nezáleží pranic na formálním prameni jejího vzniku, zda vzešla z rozhodnutí, či z dohody. Splatnost její se však určuje cestou správní, určuje ji podle § 59 náhr. zák. Státní pozemkový úřad, má právo buď zaplatiti ji hotově nebo zapsati do náhradové knihy a umořovati aspoň $\frac{1}{2}\%$ ročně, a podle § 61 téhož zákona dále právo pohledávku do náhradové knihy zapsanou čtvrtletně vypověděti a zaplatiti buď hotově nebo umořitelnými dílčími dluhopisy (o nichž jedná blíže §§ 2 a 11 vl. nařízení ze dne 7. prosince 1922, čís. 360 sb. o náhradové knize), kdežto bývalému vlastníku jako věřiteli náhradové pohledávky výpověď nepřísluší (§ 61 náhr. zák., § 6 cit. nařízení). Jestliže však Státní pozemkový úřad nezaplatil pohledávku tu hotově, jak mohl, nýbrž dal ji zapsati do náhradové knihy, jakž se tu beze sporu stalo, a jestli tudíž stav práva ten, že pohledávka jest se strany věřitele nevypověditelná, jen že ji musí Státní pozemkový úřad umořovati aspoň $\frac{1}{2}\%$ ročně a, vypoví-li ji, zaplatiti buď hotově nebo dílčími dluhopisy, jest otázkou, zda dohoda, jež tento způsob splacení změňuje a tato práva Státního pozemkového úřadu zkracuje, jakž činí dohoda, o kterou jde, jež, pomíjejíc otázku výpovědi, stanoví splacení podle toho, jak budou docházeti od přídělců splátky na přídělovou cenu, jest vůbec platná; neboť tu jest věc podstatně jiná než při dohodě o převzetí zabraných nemovitostí a o přejímací ceně, kde zákon dohodu výslovně připouští (§§ 26 a 44 náhr. zák.), kdežto, co se týče způsobu splacení pohledávky zapsané do náhradové knihy, zákon dohodu nezná, a jest otázkou, zda veřejnoprávní předpisy, jimiž jsou i předpisy o způsobu splacení takové pohledávky, mohou se vůlí stran (úřadu a účastníka), smlouvou, pro Státní pozemkový úřad platně a závazně změnit. I kdyby se na tuto otázku odpovědělo kladně, jest jasno, že i taková smlouva jest smlouvou veřejnoprávní z týchž důvodů jako dohoda o převzetí neb o přejímací ceně, a nároky z ní nepatří na pořad práva. Sami žalobci ve stížnosti na rekursní soud dovolávali se zdejšího rozhodnutí čís. 7290 sb. n. s., o tom, jak má býti »prejímací cena«, jak praví, správně řečeno hyperocha zaplacená, že nenáleží o tom rozhodnouti soudu (rozvrhovému), nýbrž Státnímu pozemkovému úřadu, jenž sám uzná, zda ji vyplatí či zda ji zapíše do náhradové knihy (§ 59, 61 náhr.

zák.), a na rozhodnutí čis. 7403 sb. n. s., že vyhrazeno jest Státnímu pozemkovému úřadu, by rozhodoval o způsobu vyplacení přejímací ceny i podle ustanovení dohody a že nepřisluší tu rozhodovati rozvrhovému soudu, a měli tu tedy zaujmouti stanovisko, že právem rozhodl o jejich žádosti o vyplacení jejich pohledávky Státní pozemkový úřad sám a že proti tomu nemají jiný právní prostředek, než stížnost na nejvyšší správní soud, nicméně přes to podávají soudní žalobu, a jest zřejmo proč: neboť ono správné stanovisko zaujali a stížnost na nejvyšší správní soud podali, byli ale odmítnuti rozhodnutím soudu toho ze dne 1. května 1926 č. j. 10.023/26, na něž se odvolávají, z důvodu, že prý jejich stížnost jest nepřipustná, poněvadž prý výrok Státního pozemkového úřadu, jímž žádost jejich byla zamítnuta, jest jen prohlášením strany, ježto prý jde o poměr mezi bývalým vlastníkem jako věřitelem a státem jako dlužníkem, ale prohlášení, jež Státní pozemkový úřad jménem dlužníka učinil, není rozhodnutím, a nelze si tedy prý do něho stěžovati. Proti tomu jest namítnouti, že výrok Státního pozemkového úřadu vynesel, jak samo rozhodnutí nejvyššího správního soudu praví, ve formě zamítnutí žádosti žalobců, a již podle této formy jest to rozhodnutí, nikoliv pouhé prohlášení dlužníka, pro něž by bylo správným výrazem, že Státní pozemkový úřad nárok žadatelů neuznává. Jestliže tedy nejvyšší správní soud přes tuto zřejmou formu výroku jako rozhodnutí má jej přece za pouhé prohlášení, spočívá toto mínění zřejmě na řečeném poměru úřadu jako zástupce dlužníka k žadateli jako věřiteli; ale tento poměr nemůže překážeti tomu, by nebyl úřad povolán k rozhodování, aby rozhodnutí nevynesl, neboť k tomu právě jsou úřady povolány, by jednaly a rozhodovaly za stát, a, kdyby to nesměly, nebylo by jich téměř vůbec třeba, ježto by skoro všechna jejich agenda tím odpadla. Jestli množství správních věcí, v nichž jde o nárok občana proti státu, velmi často přímo o peněžitou pohledávku, jako v projednávaném případě, na př. když soudce nebo pragmatikální úředník žádá u úřadu plát poukazujícího (vyměřujícího) o poukázání jistého emolumentu a úřad ten mu to odepře a žádost (nárok) zamítne, musilo by se podle napadeného hořejšího názoru také říci, že úřad dal jen prohlášení jménem státu jako strany, že to však není rozhodnutím, a nastala by nemožná situace, že žadatel by byl bez ochrany. Vždyť právě proto, že správní úřad ve správním řízení jedná vždycky jménem státu a tedy stát svým úřadem ve vlastní věci, bylo v moderním právním státě zavedeno správní soudnictví, by přehmaty zaviněné tímto rozhodováním státu ve vlastních věcech došly nápravy a spočívá právě na tomto nařízení existence každého správního soudu, i československého. Nejvyšší správní soud tedy nepřihlédl ke kompetenčnímu předpisu § 7 zák. o poz. úř., sice by byl nemohl zneuznati, že výrok Státního pozemkového úřadu jest rozhodnutím, nikoli pouhým prohlášením, a žádost žalobců že nebyla jen žádostí, nýbrž právním prostředkem, pro nějž není jiné stolice než právě Státní pozemkový úřad, že tedy Státní pozemkový úřad rozhodnouti musil. Doložiti jest ještě, že arcí nároky veřejnoprávní proti státu náležejí nyní podle zákona ze dne 2. listopadu 1918, čis. 4 sb, z. a n. na pořad soudní, před pražský

krajský soud, ale ovšem jen tehdy, nejsou-li přikázány žádnému správnímu úřadu, jak to § 2 čis. 6 novely ze dne 2. listopadu 1919, čis. 3 k zákonu o správním soudě žádá, že však samozřejmě nárok žalobců pod tuto příslušnost pražského krajského soudu nespadá, poněvadž právě přikázán jest k příslušnosti Státního pozemkového úřadu. Shrne-li se vše, má se věc takto: § 7 zákona o poz. úř. ze dne 11. června 1919 čis. 330 sb. stanoví výslovně, že Státnímu pozemkovému úřadu přísluší činiti opatření a rozhodovati (výrazu toho jest tu užito v technickém smyslu) ve všech věcech upravených zákonem záborovým aneb zákony, jež budou vydány k jeho provedení a k doplnění vyjmouc věci, jež těmito zákony přikázány budou soudům a nebo jiným úřadům. Ježto projednávaná otázka splacení pohledávky bývalého vlastníka, zapsané do náhradové knihy, není nikde přikázána soudům aniž jinému úřadu, spadá nutně do příslušnosti Státního pozemkového úřadu, a, poněvadž jest otázkou práva veřejného, správního, ať již má býti řešena podle předpisu zákona (§ 61—70 náhr. zák. a vl. nař. o náhradových knihách a bankách), jež jsou předpisy práva veřejného, a nebo podle dohody mezi Státním pozemkovým úřadem a věřitelem, kteráž jest, jak shora doličeno, zase nutně dohodou veřejnoprávní, nelze mluvit ani o tom, že tu Státní pozemkový úřad rozhodoval jako správní úřad o věci soukromoprávní a že by tu tedy po jeho rozhodnutí nastávala příslušnost soudů řádných podle § 105 ústavní listiny a zákona ze dne 15. října 1925 čis. 217 sb. z. a n. Takž tato věc náleží jedině před Státní pozemkový úřad a nejvyšší správní soud, a ovšem, an tento stížnost žalobců do rozhodnutí Státního pozemkového úřadu odmítl jako nepřipustnou, nastala shora zmíněná svízelná situace, že žalobci jsou bez ochrany, i jest jejich věcí, zda a jak by se domohli opětného rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, v kterém by výslovně bylo řečeno, že úřad obmyslel skutečně rozhodnutí jako úřad, nikoli pouhé prohlášení jako strana, by se jim takto cesta k nové stížnosti otevřela. Což jest vždy možné, když první rozhodnutí Státního pozemkového úřadu prohlášeno nejvyšším správním soudem pravoplatně za pouhý projev strany a není to tedy res judicata.

Čís. 10110.

Pozemková reforma.

V řízení o rozvrhu přejímací ceny za zabraný majetek neplatí pro Státní pozemkový úřad předpisy nesporného řízení, třebaže je tu první stolicí, nýbrž zásady řízení správního vytvořené praxí, zvláště judikaturou býv. správního soudu vídeňského. Pokud vyhovovalo rozhodnutí Státního pozemkového úřadu těmto zásadám.

Předpisy nařízení ze dne 21. ledna 1921, čis. 53 sb. z. a n., jsou pro soud závazné, aniž by soudy mohly přezkoumati správnost a shodu jich se zásadou prvního odstavce § 41 náhr. zák.

(Rozh. ze dne 4. září 1930, R I 633/30).